



Arrest

nr. 176 539 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 24 februari in 1992. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw moeder en uw vader in de Mansour wijk woonde.

U woonde in Bagdad op verschillende plaatsen. U woonde onder andere in Abu Ghreib, Al Khadra, Kadhimiya en in Mansour. U verklaarde dat u in 2007 uit Al Khadra werd verdreven aangezien uw vader de sjiitische strekking aanhangt en uw moeder een soennitische moslima is. In 2008 zouden jullie in

Kadhimiya een bedreiging hebben ontvangen omwille van het gemengd huwelijk van uw ouders. Om deze reden zou uw familie in 2009 verhuisd zijn naar Mansour.

Uw vader was voorzitter van een departement aan de Landbouwfaculteit van de universiteit van Bagdad. De campus van de Landbouwfaculteit was gevestigd in Abu Ghreib. Omwille van de algemene veiligheidssituatie werd beslist om de campus onder te brengen in al Jadriyah, waar ook de andere campussen van de universiteit van Bagdad gelegen waren. Er werd gestart met de voorbereidingen voor de verhuis van de landbouwfaculteit in april 2014.

Op 28 april 2015 werd u tegengehouden door twee mannen die gekleed waren als Irakese soldaten. Zij deden u handboeien om, stopten uw hoofd in een zak en brachten u naar een onbekende plaats waar zij u vast hielden. Uw ontvoerders eisten van uw vader dat hij ervoor zou zorgen dat de campus van de Landbouwfaculteit weer verplaatst zou worden naar Abu Ghreib. Uw vader deed hetgeen in zijn mogelijkheid lag om u te bevrijden. Twee dagen later werd u tijdens een zoekactie bevrijd door het Irakese leger. Het Irakese leger nam u mee naar de politie waar uw verklaring werd afgenomen. U werd opgehaald in het politiekantoor door uw ouders.

Uw ouders verzamelden geld voor uw vertrek. U verliet Irak op 24 juli 2015. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikte u Europa. U kwam aan in België op 13 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 18 augustus 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw kieskaart, uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw vader, uw migratiekaart, een wetenschappelijk artikel dat door uw vader gepubliceerd werd, drie documenten in verband met de verhuis van de Landbouwfaculteit van Abu Ghreib naar al Jadriyah een politieverslag in verband met uw ontvoering.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak ontvoerd of vermoord zal worden door leden van 'soennitische partijen' omdat uw vader heeft meegewerkt aan de verplaatsing van de campus van landbouwwetenschappen. De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

U kan de context en de omstandigheden waarin u ontvoerd zou zijn geweest niet aannemelijk maken. Om te beginnen lijkt het weinig aannemelijk dat u in april 2015 ontvoerd zou zijn geweest omwille van de verhuis van de campus van Landbouwwetenschappen. Tijdens uw eerste gehoor op DVZ verklaarde u immers dat u werd ontvoerd kort na de verhuis van de faculteit (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw interview op het CGVS verklaarde u dat er reeds in april 2014 met de voorbereidingen van de verhuis werd begonnen. In september 2014 zou het administratieve deel zijn verhuisd en in februari 2015 zouden de laboratoria naar de campus in Bagdad Al Jadriyah zijn verhuisd (CGVS p. 18). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw belagers, die afkomstig zouden zijn uit dezelfde streek waar de universiteit gelegen is (CGVS vragenlijst 3.5, CGVS p. 9, 12) – en waarvan dus verwacht kan worden dat zij op de hoogte waren van deze verhuis - uw vader slechts zouden bedreigen nadat het grootste deel van de verhuis al achter de rug is. Het lijkt weinig aannemelijk dat, indien uw vervolgers de verhuis werkelijk wilden verhinderen zij pas drastische acties ondernamen nadat een groot deel van de verhuis reeds was uitgevoerd. Verder lijkt het vreemd dat ze juist uw vader zouden viseren. Uw vader was immers slechts afdelingshoofd van één van de departementen van de faculteit. Daarenboven verklaarde u zelf dat uw vader een beperkte rol speelde in de van de verhuis van de campus beslissing (CGVS p. 19). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde dat de beslissing om de campus landbouwwetenschappen te verhuizen een instructie was die uitging van het Ministerie van Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek die gemaakt werd omwille van de veiligheidssituatie in Abu Ghreib. De communicatie gebeurde tussen de kabinetchef van de Minister voor Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek, de rector van de universiteit van Bagdad en de decaan van de Faculteit Landbouwwetenschappen (CGVS p. 8, 10-11). Gezien de verhuis op hoger niveau werd beslist, lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw vader effectief genoeg macht zou hebben om een verhuis tegen te houden en zelfs om een vergcevorderde verhuis om te keren. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u en uw vader degene zou zijn die deze soennitische partijen zouden viseren om hun doel te bewerkstellingen.

Verder blijft u zeer vaag over de identiteit en de motieven van uw vervolgers. U zegt dat u ontvoerd werd door soennitische militieën die onder andere actief zouden zijn in Abu Ghreib (CGVS vragenlijst 3.5,

CGVS p. 9, 12). U zou de identiteit van uw vervolgers niet kennen, maar vermoedt dat het om soennitische partijen ging gezien de landbouwcampus in Abu Ghreib lag en dit een soennitische buurt is (CGVS p. 9). Het doel van uw vervolgers zou zijn om te verhinderen dat de campus Landbouwwetenschappen zou verhuizen van Abu Ghreib naar Bagdad al Jadriya. U kan echter niet aannemelijk maken waarom uw vervolgers zouden willen verhinderen dat de landbouwcampus werd verplaatst. Tijdens uw eerste gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat het makkelijker zou zijn voor het leger om de campus te controleren indien deze in Bagdad Al Jadriya gelegen zou zijn en dat leden van een terroristische organisatie daarom wilden dat de campus terugkeerde naar de oorspronkelijke locatie (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de soennitische partijen misschien wilden dat de universiteit op dezelfde plaats bleef omdat ze zich daar zouden kunnen verstoppen, maar dat u eigenlijk niet wist wat er aan de hand was (CGVS p. 12). Indien uw vader werkelijk de macht had om deze verhuis te kunnen tegenhouden of omkeren, zou echter ook kunnen verwacht worden dat uw vader beter op de hoogte was van de identiteit van uw vervolgers en van de motieven en de belangen die zij hadden bij de verhuis van de faculteit. Bijgevolg zou eveneens van u verwacht kunnen worden dat u hier zelf beter van op de hoogte zou zijn. Het feit dat u slechts zulke vage verklaringen aflegt omtrent de motieven van uw vervolgers, doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bleek uit uw eigen verklaringen dat uw vader reeds eerder in verband met de verhuis van de campus werd gecontacteerd (CGVS p. 12). Toen u werd gevraagd wanneer uw vader voor de eerste keer bedreigingen ontving in verband met de verplaatsing van de universiteit, bleef u echter zeer vaag en antwoordde u dat hij berichten ontving 'de eerste dagen dat het idee was ontstaan'. Wanneer u echter werd gevraagd tijdens welke dagen uw vader die berichten dan kreeg, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 12). Gezien u werd ontvoerd omwille van de verhuis van de campus, kan dan ook van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de problemen die uw vader hieromtrent gekend heeft. Het feit dat u niets meer weet over de bedreigingen die u vader ontvangen heeft, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven overtuigen uw verklaringen over uw ontvoering en de periode waarin u ondergedoken leefde evenmin. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af in verband met het moment waarop u werd ontvoerd. U vertelde tijdens uw open relaas dat u ontvoerd werd op 24 april 2015 (CGVS p. 9). Later tijdens het interview verklaarde u echter dat u werd ontvoerd op 28 april 2015 (CGVS p. 13). Ook tijdens het gehoor op DVZ verklaarde u dat u werd ontvoerd op 28 april 2015 (CGVS vragenlijst 3.5). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u echter dat dit een vertaalfout van de tolk betrof. Deze uitleg overtuigt niet. De tolken die de asielzoeker bijstaan bij het afleggen van diens verklaringen, vertalen enkel wat er door de kandidaat werd gezegd. Gezien uw ontvoering het begin van uw problemen betekende en de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen en lijkt het ook weinig aannemelijk dat deze tegenstrijdigheid aan een loutere vergissing van uwentwege te wijten zou zijn.

Uw verklaringen over de periode waarin u ondergedoken leefde zijn evenmin geloofwaardig. Vooraleerst dient er opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de duur van de periode waarin u ondergedoken leefde. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u na de ontvoering nog twee maand in Irak bleef (CGVS p. 15). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens zowel uw gehoor op DVZ als tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt echter dat u ontvoerd werd op 28/04/2015 (CGVS vragenlijst 3.5, CGVS p. 13). U zou Irak hebben verlaten op 27/7/2015 (CGVS p. 8). Volgens deze versie van uw verhaal zou u echter nog voor een periode van 3 maanden in Irak hebben verbleven. Gezien deze ontvoering geen detail is maar een essentieel onderdeel van uw relaas en u zelf verklaarde dat u in de periode na uw ontvoering erg bang was, niet meer buiten bent geweest en enkel te hebben gewacht op een oplossing (CGVS p. 15), mag dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen omtrent de duurtijd van deze periode. Daarbij moet worden opgemerkt dat uw gedrag, na uw ontvoering moeilijk verenigbaar is met uw beweerde vrees voor vervolging. Zo moet worden vastgesteld dat u na uw ontvoering nog drie maanden in Bagdad bleef alvorens uit Irak te vertrekken. U verklaarde zelf dat u niet eerder kon vertrekken omwille van financiële overwegingen. Uw familie zou u financieel geholpen hebben om de reis te betalen. Het CGVS meent dat dergelijke uitleg geen afdoende verklaring vormt voor uw verblijf in Bagdad na uw beweerde problemen. Er dient immers opgemerkt te worden dat uw vader een hoge positie op de universiteit had - u verklaarde immers zelf dat hij voorzitter was van één van de departementen van de faculteit van landbouwwetenschappen (CGVS p. 9-10) - en zouden uw ouders al sinds het begin van uw ontvoering bezig zijn geweest met geld voor uw vertrek te verzamelen (CGVS p. 18). Daarbij komt dat u na uw problemen nog steeds op hetzelfde adres bleef wonen, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u nog andere familie heeft die

eveneens in Bagdad woont en waarbij uw ouders na uw vertrek zijn gaan wonen (CGVS p. 4-5). Het feit dat u na uw ontvoering nog drie maand in Bagdad op hetzelfde adres bent blijven wonen, terwijl u beweert dat uw vervolgers u ook na deze ontvoering nog zouden viseren en dat uw leven in gevaar zou zijn indien u terug zou keren naar Bagdad (CGVS p. 19), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u niet weet waar uw familie momenteel verblijft. U verklaart dat familieleden uw ouders uit Al Mansour zouden willen halen en dat uw ouders zich verbergen in de huizen van uw nonkels. Toch weet u niet waar uw ouders momenteel verblijven en kan u zich evenmin herinneren waar zij waren, de laatste keer dat zij u vertelden waar zij op dat moment verbleven. Dit is zeer opmerkelijker aangezien u slechts drie dagen voor uw gehoor op het CGVS contact hebt gehad met uw moeder (CGVS p. 4-5). Gezien u beweert vervolgd te zijn geweest omwille van de positie die uw vader had op de universiteit van Bagdad, zou dit willen zeggen dat uw familie, ondanks het feit dat u Irak hebt verlaten, nog steeds een risico op vervolging zou lopen. Het feit dat u niet op de hoogte bent van waar zij momenteel concreet verblijven en heeft nagelaten hiernaar te informeren doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U haalde bovendien verschillende problemen aan die uw familie in het verleden zou hebben gekend. Zo vertelde u dat jullie familie uit Al Khadra moest verhuizen in 2007 omwille van het sektarisch geweld (CGVS p. 3). Uw broer Ayad werd in 2007 vermoord. Uit Kadhimiya zijn jullie vertrokken omdat jullie daar in het midden van 2008 een bedreiging ontvingen omwille van het gemengd huwelijk van uw ouders. De problemen die uw familie in het verleden kende zouden zich echter hebben voorgedaan in kader van het algemeen sektarisch geweld dat in die periode Irak teisterde. Ook de dood van uw broer Ayad weet u aan het sektarisch geweld (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Daarenboven haalde u aan dat uw familie, vanaf het moment dat jullie in Mansour woonden, geen problemen meer hebben gekend omwille van het gemengde huwelijk van uw ouders (CGVS p. 16). Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u na het ondervinden van deze problemen nog tot 2015 in Irak bleef. Aldus moet opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen toen geen reden vormden opdat u uw land van herkomst zou verlaten om internationale bescherming te zoeken.

Uw broer N.K.S. (CGVS 07/15419 O.V. 6.170.059) vroeg asiel aan in België op 23 oktober 2007 en werd op 14 februari 2008 erkend als vluchteling. Bij de beoordeling van de asielaanvraag van uw broer werd rekening gehouden met zijn persoonlijk relaas en de toenmalige Irakese context. Er dient opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zelf niet op de hoogte bent van de problemen die uw broer in Irak heeft ondervonden en die aan de basis van zijn erkenning als vluchteling lagen, dit ondanks het feit dat u sinds uw aankomst in België contact met uw broer heeft gehad (CGVS p. 5).

Het profiel van uw vader wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Toch is het louter feit dat uw vader les gaf en actief was aan de universiteit van Bagdad geen indicatie voor toekomstige problemen die jullie zouden krijgen omwille van zijn werk. De problemen die u zou hebben gekend omwille van het werk van uw vader werden, zoals hier boven reeds werd beargumenteerd, niet geloofwaardig bevonden. Daarbij vermoedt u zelf dat uw vader na uw vertrek zijn pensioen heeft aangevraagd (CGVS p. 15).

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte, kieskaart uw woonstkaart en rantsoenkaart en de identiteitskaart van uw vader bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De migratiekaart toont aan dat uw familie in 2007 uit Al Khadra is verhuisd, maar biedt geen zicht op de recente problemen die de aanleiding waren voor uw vertrek. Het wetenschappelijk artikel dat door uw vader werd gepubliceerd toont aan dat hij daadwerkelijk wetenschappelijk onderzoek uitvoerde en doceerde aan de universiteit van Bagdad. De drie documenten die u voorlegde in verband met de verhuis van het departement van de campus landbouwwetenschappen bevestigen uw verklaringen met betrekking tot de verhuis van deze campus. De verhuis van de landbouwcampus wordt in deze beslissing echter niet betwist. Verder legde u nog een politieverlag voor in verband met uw ontvoering. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak, met betrekking tot het verkrijgen van documenten – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied

rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakee een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria.

Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Het CGVS onderzoekt enkel één optie, ni dat de enige mogelijke motivatie van de ontvoerders, het vermijden van het transfert van de Faculteit zou geweest zijn.

Dat verzoekende partij dit uiteraard ook nooit heeft beweerd en dat er geen indicaties zijn dat dit het geval zou geweest zijn.

- *De vader van verzoekende partij was geen "voorzitter van een departement aan de landbouwfaculteit van de universiteit van Bagdad" zoals vertaald en en begrepen werd op het CGVS.*
- *Deze vergissing of misverstand is waarschijnlijk te wijten aan de moeilijkheid om titels of hoedanigheden om te zetten , waar uiteindelijk geen equivalent titel bestaat.*
- *De vader van verzoekende partij was geen rector , deken of beleider van de universiteit en behoorde niet tot de beleid en beheerinstanties; de bijkomende opdracht die hij kreeg bij de verhuis was eerder van technische- administratieve aard; Hij was specifiek belast met de supervisie , concreet, van de verhuis van de faculteit, de coördinatie tussen de verschillende afdelingen, diensten. Om kort proberen samen te vatten diende elke afdeling, departement van Landbouwfaculteit een inventaris opmaken van al zijn eigen gerief dat meekwam en van het gerief dat ter plaatse bleef , inpakken en beveiligen als nodig, volume aangeven. Het gaat bv om klaslokalen en auditoriums , laboirichtingen, audio-visueel en computer gerief enz. Als alle inventarissen klaar waren, en het volume ingeschat, werden vervoerwagens besteld voor de concrete verhuis, die volgens een logische, welbepaalde orde diende te worden uitgevoerd. Er dient te worden benadrukt dat het om kostbaar maar ook soms gevaarlijk materiaal gaat, voornamelijk het materiaal van de labo's die niet enkel voor de studenten was bestemd maar ook voor de recherche.*
- *Als coördinator en supervisor diende de vader van de verzoekende partij uiteindelijk superviseren op elke dag dat iets verhuisd werd, hetgeen weggehaald werd : hij diende de overeenstemming van de lijsten met het afgehaald materiaal controleren en déchargé tekenen. Concreet kon dus geen materiaal "vertrekken" en overgebracht worden zonder zijn handtekening, waarvoor uiteraard ook zijn aanwezigheid verplicht was;*
- *De bedoeling was evengoed de verhuis vlot te laten vrlouen en dat de faculteit zo snel als mogelijk opnieuw kon functionneren,, als diefstal en plunderij te vermijden.*
- *De term VOORZITTER is op zich weinig concreet maar kan gegeven worden als iemand die "baas" is of directeur, of SUPERVISOR zoals dit het geval was van de vader van verzoekende partij. Als Supervisor had hij echter ook een taak als coördinator;*
- *De term "van een departement" is welliswaar correct maar geeft uiteraard geen zicht over het werk dat de vader precies deed wanneer redelijk kan worden aangenomen dat een universiteit, een faculteit meerdere departementen telt.*
- *Het geheel van de vertaling geeft geen concreet beeld van welk de precieze taak van de vader van de verzoekende partij was, met als gevolg dat het belang dat de man er al dan niet was niet kan worden begrepen.*
- *De vader heeft niet deelgenomen aan de beslissing de faculteit over te plaatsen . Die beslissing werd genomen door hetgeen wij in België de Raad van beheer van de faculteit zouden noemen;*
- *Dat de druk die op de vader van verzoekende partij gezet werd uiteraard niet kon leiden tot de annulatie van de beslissing van transfert : die beslissing was effectief reeds genomen ,de vader van de verzoekende partij was hiervoor ook niet bevoegd.*
- *In de mate de verhuis reeds begonnen was, diende de vader ter plaatse aanwezig zijn, voor controle en supervisering en decharge geven voor het afgehaald materiaal. Kortom , als de vader er niet was ging de verhuis materieel en concreet niet verder door bij gebrek aan de bevoegde persoon om de noodzakelijke decharge te tekenen.*
- *Verzoekende partij en haar vader kunnen enken tot het besluit komen dat diegenen die verzoekende partij ontvoerden voor doel hadden de verhuis te blokkeren, te hinderen of administratief te vertragen, vermits wanneer de vader niet ter plaatse aanwezig was, de vrachtwagens , indien de procedure gevolgd was, niet konden worden opgeladen noch vertrekken.*
- *En het was vanzelfsprekend dat de vader van verzoekende partij zijn werk zou staken om achter zijn zoon te zoeken;*
- *De precieze reden waarom de verhuis diende te worden administratie gehinderd, kunnen noch de vader noch de zoon raden.*
- *De hypothesen waaraan kan worden gedacht zijn talloos:*

- de ontvoerders hadden voor doel diefstal van het materiaal : het betreft kostbare materiaal dat vooreerst kan verder verkocht worden, maar dat ook kan worden gebruikt voor het voorbereiden en plegen van aanvallen. (labo materiaal, chemische stoffen, computers en computersgegevens enz) . Dat was trouwens een reden waarom het materiaal zo nauwkeurig opgesomd werd.

- de ontvoerders konden denken dat de afwezigheid van de vader van verzoekende partij disfunctionering met zich mee zou brengen en dat de controle minder streng zou zijn of tijdelijk zou opgeheven worden om geen vertraging in de verhuis op te lopen en de planning te kunnen volgen

- de ontvoerders hadden misschien medepligtigheid van sommige bedienden binnen de universiteit of binnen de verhuizers gedurende die periode.

- De ontvoerders waren zelfs misschien beter geïnformeerd dan de vader van de verzoekende partij nopens de recherches die binnen de faculteit lopend waren.. en die eveneens dienden te verhuizen.

Het CGVS onderzoekt niet allen enkel het belang om de verhuis als dusdanig te "annuleren", daar waar hiervan nooit geen sprake is geweest, maar verwaarloost helemaal en zelfs meer sluit totaal uit dat degelijk een specifiek belang kon zijn om de specifieke fase van de verhuis die verder ging begm van het jaar 2015.

Dat echter ook kan beoordeeld worden dat de ontvoerders geen belang hadden om de verhuis van de administratieve delen van de faculteit te verhinderen maar degelijk belang hadden aan dergelijke vertraging wat betreft precies de verhuis van de laboratoria die pas in februari 2015 begon zoals het CGVS het aanhaalt en uiteraard nog niet voltooid was toen verzoekende partij ontvoerd werd in april 2015.

Het CGVS redeneert enkel in termen van "beslissen" en niet in termen van "uitvoering" van de verhuis, en gaat de werkelijke problematiek van verzoekende partij voorbij.

Indien leden van de Universiteit , zoals de vader van verzoekende partij, vaak het voorwerp maken van druk, bedreigingen omdat zij een hoge functie bekleden (als behorende tot een zekere sociale stand binnen de maatschappij, zonder echter noodzakelijk een hoge post binnen de universiteit te bekleden), meent de vader van de verzoekende partij dat hij in casu specifiek geviseerd werd omwille van zijn specifieke taak die hem in het kader van de verhuis was toegewezen. Zonder zijn decharge kon het materiaal concreet niet weg.

Welk materiaal geviseerd werd, kunnen noch de vader noch de zoon raden, enkel zijn er "pistes" gelet op de aard van het materiaal, aard die het CGVS totaal verwaarloost, hetgeen echter verassend is wanneer het gaat om Irak en Bagdad...en dat men redelijk kan denken dat een volledig stock labomateriaal en grondstoffen die "ter beschikking staan" ter gelegenheid van een transfert, enige belangstelling kan verwekken!

Dat de argumentatie van het CGVS moeilijk te begrijpen is , laat staan onverstaanbaar is voor verzoekende partij.

Dat het aangehaalde argument niet ernstig is .

Even zinloos en weinig pertinent is het verwijt dat verzoekende partij geen precieze indicaties kan geven ivm de identiteit en de motieven van haar ontvoerders;

De ontvoerders hebben zich concreet niet voorgesteld en hebben uiteraard evenmin hun motivatie kenbaar gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de daders van ontvoeringen op commando handelen en vaak de achtergrond van hun handelingen niet eens kennen...

Dat verder dient te worden vastgesteld dat ivm Bagdad en meer algemeen IRAK, de situatie zo snel en fel evolueert, dat de motieven om de verhuis van de volledige of van deels van de campus van de ene plaats naar de andere, evengoed met de tijd kan hebben veranderd, of dat er hiervoor meerdere redenen bestonden.

Verzoekende partij (en haar vader) kunnen enkel als "redenen" aangeven hiervoor, hetgeen hen redelijk blijkt.

Er bestaat echter ook geen aanwijzing voor het feit dat alle daden of aanslagen van de verschillende terreurgroepen die in Irak en Bagdad actief zijn, "redelijk" zouden zijn.

Dat dient te worden herinnerd dat de wijk ABU GHREIB toch ook als een van plaatsen beschouwd wordt waar het terrorisme gesproken is :

[...]

<http://www.rtl.fr/actu/societe-faits-divers/toute-l-histoire-de-daech-part-de-la-prison-d-abou-ghraib-a-bagdad-explique-kamal-redouani-auteur-de-inside-daech-7782127165>

Dat het CGVS EVENMIN rekening houdt met het historisch belangrijk verleden van Bagdad.

Dat incidenten uit het verleden dienen uiteraard ook te worden onderzocht aan het licht van de huidige situatie in Irak en meer bepaald Bagdad.

Deze situatie werd niet in overweging genomen noch onderzocht, daar waar echter het risico evident blijkt.

De redenering kan niet worden gevolgd.

Dat deze elementen die als eerste motieven worden aangevoerd en de grond van de zaak betreffen, volkomen niet zwaarwichtig zijn om de beslissing te staven, die derhalve dient te worden vernietigd.

Dat de bijkomende motivaties niet van die aard zijn om de beslissing te staven, daar zij de essentie niet raken.

Dat echter alle door verzoekende partij voorgelegde documenten, bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat het CGVS geen enkele rekening wenst te houden met al deze voorgelegde elementen en er alleszins geen onpartijdig onderzoek van maakt.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoekende partij dreigen het slachtoffer te worden van ernstige schade en dit omwille van haar hoeddanigheid van Soenitische moslim met ouders in een gemengd huwelijk gewikkeld, omwille van de functie van haar vader en omwille van het algemeen geweld en het gebrek aan controle op het leger en de milities, de etnische sectaire wraken, de onmogelijkheid bescherming te bekomen..

Dat volgend artikel het stijgend aantal incidenten en stijgend aantal BURGERLIJKE doden in Irak EN MEER BEPAALD IN BAGDAD illustreert en dat dient te worden opgemerkt en benadrukt dat hierbij geen vergelijking wordt gemaakt van één jaar ten aanzien van het volgende jaar, doch wel dat het om een wekelijkse vergelijking gaat, als bewijs van het heel snel veranderlijk karakter van de situatie in IRAK de laatste maanden;

<http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/03/security-in-iraq-march-8-14-2016.html>

[...]

<http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-violence-idUSKCNO WR1CC>

[...]

De commissaris erkent de zeer gevaarlijke situatie en verwijt in de beslissing naar 'UNHCR Position on Returns to Iraq' van oktober 2014 en ook naar de COI-Focus 'Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 23.06.2016 die de COI -FOCUS van 6 oktober 2015 vervangt.

In de beslissing staat dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL.ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

UNHCR besluit dat de personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde.

Hoewel asielsezoekers in het verleden reeds de subsidiaire bescherming kregen en de zeer recente COI Focus benadrukt dat de situatie ondertussen verslechterd is, is het dan ook op zijn minst opmerkelijk dat heden ten dagen ondanks de verslechterde situatie geen nood aan bescherming voorhanden zou zijn.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is,

De commissaris-generaal stelt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de voorai aanneemt van terreuraanslagen en mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISSS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Uit dezelfde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat maandelijks honderden doden en gewonden vallen.

Het CGVS benadrukt zelf dat het aantal slachtoffers op zichzelf niet beoordeeld dient te worden, maar moet gezien worden in relatie met meerder objectieve elementen, zoals waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht geweld en dergelijke.

Nu het CGVS erkent dat voornamelijk burgers slachtoffer worden van de aanslagen in Bagdad, kan bijgevolg de redenering niet gevolgd worden dat burgers van Bagdad geen bescherming dienen te genieten. Zij vormen in eerste instantie het grootste doelwit van het geweld.

De commissaris stelt dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Laat dit net in strijd zijn met de realiteit. De commissaris-generaal heeft recent nog een beslissingsstop ingelast, omdat er zoveel asielaanvragen uit Bagdad binnenkwamen.

De situatie in Bagdad is wel degelijk dermate gevaarlijk dat grote groepen mensen Bagdad ontvluchten. Dat er mensen naar Bagdad ook vluchten is inderdaad ook zeker, maar wel om de reden dat deze mensen geen andere alternatief hebben : hun regio's zijn totaal vernield of bezeten.

De zeer onveilige situatie wordt niet alleen geschetst in de COI-focus, maar onder meer ook in het zeer recente Nederlandse ambtsbericht.

Het ambtsbericht geeft, na een uitgebreid onderzoek, een heel recent overzicht van de zeer gevaarlijk en eseleerende situatie in Irak, Bagdad.

Het Nederlands Ambtsbericht stelt:

[...]

Hoewel dit slechts een kort overzicht is van een korte periode, toont het toch het absoluut gevaar aan voor burgers.

Er is sprake van geweld dat zich voornamelijk richt tot burgers en dat zeer frequent voorkomt.

Ook UNHCR heeft reeds de vraag gesteld om bescherming te bieden nu het geweld dermate evolutief is en het heel moeilijk te voorspellen is hoe het geweld zal escaleren.

Verzoekster Kunnen nog een veelheid aan bronnen aanhalen die wijzen op de zeer gevaarlijke situatie in Bagdad.

De Britse organisatie Action on Armed Violence (AOAV) heeft uit recente gegevens kunnen vaststellen dat Irak het gevaarlijkste land ter wereld is en zelfs gevaarlijker is dan Syrie, Gaza, Nigeria en Pakistan, Volgens het Verisk Maplecrofts New Global Alerts Dashboard (GAD), de online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert is Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld.

Uit de zeer recente VN-cijfers blijkt dat het geweld nog is toegenomen. Unami {United Nations Assistance Mission in Iraq} publiceerde in September dat ten gevolge van geweld en gewapende conflicten in Irak in augustus 2015 meer dan 1.300 mensen gedood werden en meer dan 1.800 anderen verwond, Bagdad werd het zwaarst getroffen, met 1.069 burgerslachtoffers, waarvan 318 doden en 751 gewonden. Het echte cijfer ligt waarschijnlijk hoger want de onveilige situatie in het land maakt het moeilijk om het werkelijke aantal slachtoffers correct na te gaan, aldus UNAMI.

Ook ontvoeringen zijn onlangs toegenomen in de Iraakse hoofdstad, De veiligheidsdiensten lijken geen einde te kunnen maken aan deze ontvoeringsgolf. Volgens het Iraaks ministerie van Binnenlandse Zaken worden voor het ogenblik niet minder dan zes mensen per dag ontvoerd in Bagdad. Uit bovenstaande gegevens kan niet anders dan gesteld worden dat de actuele veiligheidssituatie in de Iraakse hoofdstad zeer slecht is.

Dat het volgende kan gelezen worden in de recentste PAROLE A L EXIL,

[...]

Dat verzoekende partij degelijk tot een risico groep behoort.

AFGELOPEN MAAND FEBRUARI 2016 BAGDAD

[...]

Dat het geweld nog heviger is geweest afgelopen maand juli 2016 en dat dient te worden vastgesteld dat deze laatste aanvallen gepleegd werden degelijk in het centrum van BAGDAD en ondermeer in de nabijheid van de wijk AL JADRIYAH WAAR DE CAMPUS LANDB OUWFACULTEIT OVERGEPLAATS WERD . Deze wijk grenst de wijk Karrada waar de zwaarste aanslag gepleegd werd vlak voor het einde van de Ramadan, op 03.07.2016

[...]

Dat niet meer kan worden gesteld dat Bagdad «gespaard» zou zijn, welintegendeel , het aantal aanslagen vermeerderd naargelang Daesh elders moet terugtrekken, zoals in Faluja ;

Dat het CGVS helemaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke bijzonderheden van verzoekende partij in zijn evaluatie van de de risico's in geval van een terugkeer naar Irak en meer bepaald naar Bagdad, zijn woonstreek.

Dit gebrek aan evaluatie van het bijzonder profiel van verzoekende partij volstaat echter reeds om de beslissing te venietigen. Dat de RVV reeds het volgende geoordeeld heeft

[...]

Dat deze beslissing een soennitische moslim betreft daar waar verzoekende partij tot de sjiiitische moslims behaart doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Raad oordeelde dat alle inwoners van Bagdad, hetzij ongeacht de religie, een « hoog risico lopen » die een bijzondere voorzichtigheid voor gevolg dient te hebben.

Verzoekende herinnert hierbij dat het CGVS de volgende elementen niet betwist :

« Het profiel van uw vader wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Toch is het louter feit dat uw vader les gaf en actief was aan de universiteit van Bagdad geen indicatie voor toekomstige problemen

die jullie zouden krijgen omwille van zijn werk. De problemen die u zou hebben gekend omwille van het werk van uw vader werden, zoals hier boven reeds werd beargumenteerd, niet geloofwaardig bevonden. Daarbij vermoedt u zelf dat uw vader na uw vertrek zijn pensioen heeft aangevraagd (CGVS p. 15).

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte, kieskaart uw woonstkaart en rantsoenkaart en de identiteitskaart van uw vader bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De migratiekaart toont aan dat uw familie in 2007 uit Al Khadra is verhuisd, maar biedt geen zicht op de recente problemen die de aanleiding waren voor uw vertrek. Het wetenschappelijk artikel dat door uw vader werd gepubliceerd toont aan dat hij daadwerkelijk wetenschappelijk onderzoek uitvoerde en doceerde aan de universiteit van Bagdad. De drie documenten die u voorlegde in verband met de verhuis van het département van de campus landbouwwetenschappen bevestigen uw verklaringen met betrekking tot de verhuis van deze campus. De verhuis van de landbouwcampus wordt in deze beslissing echter niet betwist. Verder legde u nog een politieverslag voor in verband met uw ontvoering. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak, met betrekking tot het verkrijgen van documenten - wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert »

Dat aan het licht van de verklaringen van verzoekende partij, de toelichting die bij dit beroep wordt aangevoerd, niet kan worden gesteld dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn, zodat evenmin geen rekening kan worden gehouden met het politieverslag dat verzoekende partij voorlegt, verslag dat haar ontvoering bevestigt.

Dat allerminstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend;”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 26 september 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 en het document “*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient erop gewezen dat artikel 2 van deze wet geen onderverdeling in paragrafen kent, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Verzoeker voert aan dat hij werd ontvoerd door mannen die zijn vader, als voorzitter van een departement van de Landbouwfaculteit van de universiteit van Bagdad, onder druk wilden zetten om de verhuis van deze faculteit naar een andere wijk in Bagdad ongedaan te maken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de context en de omstandigheden van zijn ontvoering niet aannemelijk weet te maken, (ii) hij vage verklaringen aflegt over de identiteit en de motieven van zijn vervolgers, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij werd ontvoerd, (iv) hij inconsistente verklaringen aflegt over de periode waarin hij ondergedoken leefde, (v) hij heeft nagelaten te informeren waar zijn familie momenteel verblijft, (vi) de

problemen die zijn familie in het verleden heeft ondervonden er niet aan in de weg stonden dat hij tot 2015 in Irak heeft verbleven en dan ook niet de reden vormden waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten, (vii) de erkenning van zijn broer als vluchteling geen afbreuk doet aan de individuele beoordeling van verzoekers asielaanvraag, temeer daar hij niet op de hoogte is van de problemen die zijn broer in Irak zou hebben gekend, (viii) het loutere feit dat zijn vader les gaf en actief was op de universiteit van Bagdad op zich geen indicatie vormt voor toekomstige problemen, en (ix) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift tracht de rol van zijn vader te minimaliseren door te stellen dat hij geen voorzitter is van een departement maar slechts een soort “supervisor” voor de verhuis van een aantal soms delicate en gewilde materialen van de faculteit Landbouwwetenschappen. Zijn vader zou, volgens de uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift, “decharge” hebben moeten geven voor het materiaal kon worden verhuisd. De precieze reden voor het verhinderen van de verhuis is voor verzoeker en zijn vader onbekend, zo stelt hij, en de hypothesen zijn volgens hem talloos.

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker als volgt: *“Mijn vader is professor aan de universiteit en hoofd van de afdeling.”* (administratief dossier, stuk 12, verklaring 3.5). Deze vragenlijst werd hem in het Arabisch voorgelezen en door middel van zijn ondertekening bevestigde hij dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn eerste interview op de DVZ goed is verlopen en dat hij er geen opmerkingen over heeft (gehoorverslag CGVS, p. 2). Verder verklaarde verzoeker tijdens gehoor op het CGVS als volgt: ***“Wat was dan juist de functie van uw vader? Hij was een leerkracht hij gaf les en hij is ook een directeur van deze departement.”*** (gehoorverslag CGVS, p. 9). Op het einde van het gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij alle vragen en de tolk goed had begrepen en dat hij geen opmerkingen had of iets had toe te voegen, alsook merkte zijn advocaat niets op met betrekking tot de gestelde vragen of de vertaling door de aanwezige tolk (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd dat er sprake zou zijn geweest van een misverstand of een vergissing in de vertaling of andere communicatieproblemen. Verder blijkt uit een lezing van de vragenlijst en het gehoorverslag nergens dat verzoekers vader slechts een supervisor zou zijn geweest bij de verhuis van de faculteit. Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots een geheel andere invulling geeft aan de rol van zijn vader bij de verhuis van faculteit, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas. Deze wijziging in verzoekers uiteenzetting is immers duidelijk ingegeven door reflectie na confrontatie met bestreden beslissing. Dat de term “voorzitter” kan worden gezien als “iemand die baas is of directeur” of als “supervisor” die een taak had als coördinator, is een blote *post factum*-verklaring, die geenszins kan worden bijgetreden. Ofwel was verzoekers vader voorzitter van een departement van de Landbouwfaculteit, ofwel was hij slechts een supervisor bij de verhuis van de faculteit. Uit een lezing van de vragenlijst en het gehoorverslag blijkt overduidelijk dat verzoeker zich in de eerste zin uitdrukte.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te gissen naar de motieven die aan zijn ontvoering ten grondslag lagen. Op welke wijze het *“historisch belangrijk verleden”* van Bagdad deze motieven alsnog zou kunnen bijbrengen, wordt door verzoeker niet *in concreto* aangetoond en hij komt dienaangaande niet verder dan de blote bewering dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met dit verleden zonder *in concreto* aan te tonen waar of op welke wijze verweerder hiermee geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De verwijzing naar louter algemene informatie met betrekking tot Bagdad die geen betrekking heeft op zijn persoon is op zich niet voldoende om de door verzoeker aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (zie verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse

autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Eenzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een

minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER